

SCI-CONF.COM.UA

SCIENCE AND EDUCATION: SYNERGY OF INNOVATION

**PROCEEDINGS OF X INTERNATIONAL
SCIENTIFIC AND PRACTICAL CONFERENCE
MAY 18-20, 2026**

**BERLIN
2026**

SCIENCE AND EDUCATION: SYNERGY OF INNOVATION

Proceedings of X International Scientific and Practical Conference

Berlin, Germany

18-20 May 2026

Berlin, Germany

2026

UDC 001.1

The 10th International scientific and practical conference “Science and education: synergy of innovation” (May 18-20, 2026) MDPC Publishing, Berlin, Germany. 2026. 525 p.

ISBN 978-3-954753-01-7

The recommended citation for this publication is:

Ivanov I. Analysis of the phaunistic composition of Ukraine // Science and education: synergy of innovation. Proceedings of the 10th International scientific and practical conference. MDPC Publishing. Berlin, Germany. 2026. Pp. 21-27. URL: <https://sci-conf.com.ua/x-mizhnarodna-naukovo-praktichna-konferentsiya-science-and-education-synergy-of-innovation-18-20-05-2026-berlin-nimechchina-arhiv/>.

Editor

Komarytskyy M.L.

Ph.D. in Economics, Associate Professor

Collection of scientific articles published is the scientific and practical publication, which contains scientific articles of students, graduate students, Candidates and Doctors of Sciences, research workers and practitioners from Europe, Ukraine and from neighbouring countries and beyond. The articles contain the study, reflecting the processes and changes in the structure of modern science. The collection of scientific articles is for students, postgraduate students, doctoral candidates, teachers, researchers, practitioners and people interested in the trends of modern science development.

e-mail: berlin@sci-conf.com.ua

homepage: <https://sci-conf.com.ua>

©2026 Scientific Publishing Center “Sci-conf.com.ua” ®

©2026 MDPC Publishing ®

©2026 Authors of the articles

68.	<i>Drebet V. V.</i> SEMANTIC NOUN MODELS DECODING IN <i>SOLLEN</i> MODAL FRAMEWORK: SYNERGETIC-QUANTITATIVE APPROACH	324
69.	<i>Mikava N.</i> TERMINOLOGICAL ASPECTS OF INTERNATIONAL RELATIONS DISCOURSE	332
70.	<i>Mosiienko O. V.</i> LINGUISTIC AND CULTURAL SPECIFICS OF RENDERING ENGLISH OCCASIONAL WORDS INTO UKRAINIAN	337
71.	<i>Авксентьєва Г. А., Прущак Т. В.</i> СПЕЦИФІКА ОПРАЦЮВАННЯ ОПОВІДАНЬ НА УРОКАХ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ У 5 КЛАСІ	342
72.	<i>Вельма В. М., Малінська Г. Д.</i> ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ УКРАЇНСЬКОЇ ТЕРМІНОЛОГІЇ ВАНТАЖНИХ ПЕРЕВЕЗЕНЬ (КІНЕЦЬ ХХ – ПОЧАТОК ХХІ СТ.)	346
73.	<i>Гальчук О. В.</i> ІНТЕРПРЕТАЦІЙНІ МОДЕЛІ АНТИЧНОГО ТЕКСТУ В СУЧАСНИХ РОМАНАХ-МІФАХ (НА МАТЕРІАЛІ ТВОРІВ МЕДЛІН МІЛЛЕР)	350
74.	<i>Кукуруза Д. В.</i> МОВНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ ЯК СКЛАДОВА ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІНЦЯ	357
75.	<i>Паночко М. М., Крупач Н. А.</i> ПЕДАГОГІЧНІ МОЖЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ ЦИФРОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ВИКЛАДАННІ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ В ЗАКЛАДАХ ЗАГАЛЬНОЇ СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ	362
76.	<i>Пушкар Т. М., Войналович О. К.</i> ВІДТВОРЕННЯ ЛЕКСИКО-ГРАМАТИЧНОЇ СКЛАДОВОЇ РОМАНІВ ДЖОРДЖА МАРТИНА В УКРАЇНСЬКИХ ПЕРЕКЛАДАХ	367
77.	<i>Пушкар Т. М., Комарівська Я. Г.</i> ВІДТВОРЕННЯ ЕМОЦІЙНО-ЕКСПРЕСИВНОЇ ЛЕКСИКИ В УКРАЇНСЬКИХ ПЕРЕКЛАДАХ РОМАНІВ НІКОЛАСА СПАРКСА	371
78.	<i>Шаповал А. С.</i> ОСОБЛИВОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ ІНТЕРНЕТ-СЛЕНГУ В СУЧАСНІЙ АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ	374
79.	<i>Якимчук Н. В., Краса Г. В.</i> ЕВОЛЮЦІЙНІ ПРОЦЕСИ В ІСПАНСЬКІЙ ТА ФРАНЦУЗЬКІЙ МОВАХ: ЛЕКСИКО-ГРАМАТИЧНІ, ФОНЕТИЧНІ ТА СТИЛІСТИЧНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ ПОЕТИЧНОГО, ФОЛЬКЛОРНОГО ТА ПУБЛІЦИСТИЧНОГО ТИПІВ ДИСКУРСІВ (ПОРІВНЯЛЬНИЙ АСПЕКТ)	377

ІНТЕРПРЕТАЦІЙНІ МОДЕЛІ АНТИЧНОГО ТЕКСТУ В СУЧАСНИХ РОМАНАХ-МІФАХ (НА МАТЕРІАЛІ ТВОРІВ МЕДЛІН МІЛЛЕР)

Гальчук Оксана Василівна,
д.ф.н., професор
Київський столичний університет
імені Бориса Грінченка
м. Київ, Україна

Вступ. У сучасному літературному дискурсі (Д. Гроссман, Д. Угрешич, М. Етвуд, Алі Сміт, Дж. Вінтерсон, А. С. Баєтт, О. Токарчук та інші) актуальним є нове прочитання міфологічних структур. Особливо активно переосмислюється античний міф. Він постає не лише як об'єкт рецесії, а як простір активної інтерпретації, у межах якої відбувається його концептуальна трансформація відповідно до антропологічних і культурних запитів ХХІ століття. Так звані «античні» романи американської письменниці Медлін Міллер належать до тих творів останніх років, що викликали значний читацький і критичний інтерес. Актуальність їхнього дослідження зумовлена перспективою їхнього антропологічно-екзистенційного прочитання; потребою проаналізувати тенденцію реміфологізації, притаманну сучасній художній літературі; необхідністю окреслити параметри інтерпретаційних моделей сучасних романів-міфів.

Дослідницьке поле навколо творчості американської письменниці заповнене студіюванням трансфокалізації / зміна перспективи («Пісня Ахілла»); жіночого голосу, жіночої суб'єктності («Цирцея») і ширше – квірної маскулінності, феміністичного переказування, переосмислення міфів та сприйняття античності авторками-жінками тощо. Проте окреслення інтерпретаційних моделей античного тексту на основі порівняльного аналізу головних персонажів романів «Пісня Ахілла» і «Цирцея» в контексті межових ситуацій (кохання, війна, ізоляція) з акцентом на наративних інструментах (фокалізація, гендер, «голос») здійснюється вперше.

Ціль роботи – окреслити основні моделі інтерпретації античного тексту в

сучасних романах-міфах та аналіз механізмів його трансформації залежно від наративних стратегій. У центрі уваги перебувають наративні механізми (зміна наративного центру, фокалізація, «голос») у їхній взаємодії з гендерними чинниками, що зумовлюють формування нової семантики міфу.

Матеріали та методи. Інтерпретаційні моделі античного тексту формуються на основі романів Медлін Міллер «Пісня Ахілла» і «Цирцея». Вважаємо за доцільне застосувати інтертекстуальний, міфопоетичний і психоаналітичний методи наукового дослідження, а також метод коментованого читання.

Ці романи визначаємо як «античні», оскільки їхніми прототекстами є поеми Гомера, що зазнають трансформації через застосовані авторкою наративні механізми. Отже, зв'язок із античним каноном реалізується не як реконструкція, а як його інтерпретаційне переозначення.

Результати та обговорення. Із гомерівським корпусом пов'язані обидва романи: прототекстом для «Пісні Ахілла» є «Іліада», а для «Цирцеї» – «Одіссея». У першому творі авторка прямо вказує на цей зв'язок: за однією з версій «гомерівського питання», основним «зерном», з якого постала героїчна поема про Іліон, була «Ахіллеїда» – «Пісня Ахілла». Назва другого роману апелює до імені однієї з героїнь «Одіссеї», яка постає на шляху Одиссея під час його повернення до Ітаки. Водночас, попри назву першого роману, його оповідачем стає персонаж другого плану Патрокл. У Гомеровій «Іліаді» він – улюбленець Ахілла, який опиняється в центрі уваги автора в 16-ій пісні поеми, коли йде на битву в обладунках героя, який через сварку з царем Агамемноном відмовляється воювати з троянцями. Загибель Патрокла змушує його забути про свій гнів і повернутися до бою. У романі «Пісня Ахілла» авторка пропонує передісторію стосунків Патрокла і Ахілла, яка і привела їх на Троянську війну.

Аналогічно і в «Цирцеї»: епізодична героїня гомерівського епосу (10-а пісня «Одіссеї») перетворюється на автономний наративний центр. Якщо в Гомера Одиссей сам розповідає на бенкеті в царя Алкіноя про мандри після падіння Трої, зокрема й про острів Еею, де жила чаклунка Цирцея. То в романі

«Цирцея», як і «Пісні Ахілла» цим «другорядним» персонажам надана можливість висловити власне погляд на те, що відбулося. А заодно і озвучити бачення фундаментальних питань людського існування: війни і миру, кохання і материнства, влади, законів світу, взаємин смертних і богів. У такий спосіб формується індивідуалізована картина світу, у межах якої герої прагнуть осмислити своє місце і власну сутність.

Ключовим механізмом трансформації гомерівського прототексту в обох романах є зміна наративного центру. У класичному епосі домінує героїчний суб'єкт (Ахілл, Одисей), тоді як у прозі Медлін Міллер наратив передано персонажам, які в гомерівському каноні є маргінальними. У результаті відбувається переієрархізація персонажів: периферійні фігури перетворюються на центр оповіді, а разом із цим змінюється і сама оптика міфу.

У першому випадку трансформація реалізується через внутрішню позицію наратора. Патрокл перебуває всередині героїчного світу, але не тотожний йому, що визначає специфіку його бачення. Він не змінює подій гомерівського сюжету, але змінює їхню інтерпретацію, переводячи героїчний наратив у площину індивідуального досвіду. У цій перспективі Ахілл постає не як монументальний герой, а як людина, чия ідентичність формується в умовах зовнішнього тиску і нав'язаного призначення. Таким чином, відбувається деміфологізація героїчного канону: міф втрачає одновимірність і набуває психологічної глибини.

Важливо, що Патроклів «голос» акцентує не героїчний, а побутово-інтимний вимір буття. Через це в тексті з'являється критичне прочитання соціальних і гендерних структур античного світу, зокрема мезогінних практик і маргіналізації «Іншого». Його позиція як суб'єкта, що не відповідає домінантній моделі маскулінності, дозволяє виявити приховані аспекти міфу і переозначити його ціннісні акценти.

Інший тип трансформації реалізовано в романі «Цирцея», де наративний центр винесений за межі героїчного і божественного порядку. Цирцея постає персонажем, який одночасно належить і не належить до світу богів, що

визначає її зовнішню позицію щодо міфу. На відміну від Патрокла, вона не лише інтерпретує події, а й фактично переписує їх, створюючи альтернативну версію міфологічної реальності.

Ця зовнішня позиція поєднана з виразною гендерною оптикою. Жіночий голос, витіснений у гомерівському каноні, стає основою нової наративної структури. Завдяки цьому відбувається не тільки зміна перспективи, а й етична переоцінка подій. Цирцея осмислює світ богів як простір жорстокості і байдужості, протиставляючи йому людський досвід співчуття і відповідальності. Її «голос» має не лише наративну, а й онтологічну функцію, адже її здатність до чаклунства виступає формою самовираження і здобуття суб'єктності.

Першу інтерпретаційну модель трансформації античного тексту можна визначити як *внутрішню гендерну фокалізацію*. Внутрішня модель (Патрокл) ґрунтується на позиції суб'єкта, інтегрованого в героїчний світ, але маргіналізованого в його ціннісній системі. Трансформація міфу в цьому випадку здійснюється через зміну сенсів при збереженні сюжетної структури. Основним механізмом виступає психологізація, що переводить епос у площину екзистенційного досвіду.

Тоді як друга модель – *зовнішня гендерна фокалізація*, втілена в «Цирцеї», передбачає позицію суб'єкта, виключеного з домінантного порядку. Тут трансформація має більш радикальний характер і реалізується як переписування міфу. Основними інструментами стають гендерна перспектива, етична рефлексія та переозначення суб'єктності.

Окрім наративних механізмів, важливим чинником трансформації виступає екзистенційний вимір персонажів, який розкривається через межові ситуації. У романах Медлін Міллер такими ситуаціями є кохання, війна та вигнання (ізоляція), які формують антропологічну основу реміфологізації прототексту.

У «Пісні Ахілла» домінує взаємодія Еросу і Танатосу. Любов між Патроком і Ахіллом постає як спосіб формування суб'єктності та збереження

людського в умовах війни. Водночас війна виступає силою, що руйнує індивідуальність і перетворює героя на функцію. У цій опозиції кохання набуває значення антропологічного механізму супротиву.

У «Цирцеї» конфігурація цих начал ускладнюється за рахунок введення мотиву ізоляції. Вигнання стає не лише формою покарання, а й простором самопізнання і трансформації. Через досвід кохання, материнства і самотності Цирцея формує власну ідентичність і водночас створює альтернативну модель міфу.

Через взаємодію наративних і екзистенційних механізмів у творах Медлін Міллер відбувається переосмислення гомерівської моделі героя. Ахілл постає як суб'єкт внутрішнього конфлікту, Одисей – як травмована війною людина, а Цирцея – як автономний центр міфу, наділений голосом і здатністю до етичного вибору.

У результаті аналізу романів Медлін Міллер виокремлюються дві інтерпретаційні моделі трансформації античного прототексту, що ґрунтуються на зміні фокалізації та характеру наративного «голосу»: внутрішня і зовнішня гендерна фокалізація.

Перша з них – модель внутрішньої гендерної фокалізації – реалізується в романі «Пісня Ахілла» через постать Патрокла як наративного центру. Її сутність полягає в тому, що трансформація міфу здійснюється зсередини героїчного світу – через голос персонажа, який є частиною цього світу, але водночас маргіналізований у його ціннісній ієрархії. Така внутрішня позиція визначає специфіку наративної оптики: Патрокл не змінює перебіг подій, відомих із «Іліади», однак радикально переінтерпретує їхні смисли.

Його «Інакшість» зумовлена невідповідністю гегемонному героїчному ідеалу маскулінності, що перетворює його на носія маргінальної перспективи. Саме ця перспектива формує особливий емпатійний, рефлексивний, інтимний тип «голосу», спрямований не на героїчну репрезентацію, а на внутрішній досвід. У результаті трансформація міфу відбувається як деміфологізація героїчного канону: через психологізацію персонажів, акцент на тілесності й

емоціях, зміщення уваги з категорії «слави» до категорії «досвіду». Об'єктом цієї трансформації стає передусім образ Ахілла як носія героїчного міфу.

У межах такої моделі герой втрачає ознаки монументального архетипу і постає як суб'єкт внутрішнього конфлікту, змушений діяти в умовах нав'язаного вибору. Відповідно, героїчний міф у цій оптиці постає як досвід існування всередині заданої системи, що потребує переосмислення зсередини. Таким чином, внутрішню модель гендерної фокалізації можна узагальнити як переосмислення героїчного міфу зсередини через маргінальний чоловічий голос.

Іншу логіку трансформації репрезентує модель зовнішньої гендерної фокалізації, реалізована в романі «Цирцея». У цьому випадку наративний центр винесений за межі як героїчного, так і божественного домінантного порядку. Цирцея постає персонажем, виключеним із системи влади і водночас здатним рефлексувати її ззовні. Це визначає принципово інший характер трансформації міфу: йдеться вже не лише про переінтерпретацію, а про його переписування.

Тип «Інакшості» у цій моделі має подвійний характер – гендерний і онтологічний, адже Цирцея існує на межі світу богів і світу людей. Її голос, відповідно, набуває етичного, саморефлексивного і критичного звучання. Саме через цей голос здійснюється реміфологізація прототексту: надання слова маргіналізованому персонажу, реконструкція мотивації, етична переоцінка подій і героїв, формування альтернативних смислових центрів.

Особливістю цієї моделі є те, що «голос» тут набуває не лише наративної, а й онтологічної функції: він ототожнюється з дією. У випадку Цирцеї такою формою дії стає її чаклунство, яке виступає способом самоствердження і набуття суб'єктності в умовах витіснення. Об'єктом трансформації в цій моделі є вже не окремий герой, а сама структура міфу домінантного порядку – його сюжетні, ієрархічні та етичні засади. У результаті міф постає як простір етичного вибору, формування суб'єктності та створення альтернативної історії, розгорнутої з жіночої перспективи. Таким чином, зовнішня модель гендерної фокалізації може бути узагальнена як переписування героїчного міфу ззовні

через витіснений жіночий «голос».

Висновки. Обидві (внутрішня і зовнішня) моделі репрезентують різні способи трансформації античного прототексту. Якщо перша здійснює переосмислення міфу через зміну його сенсів ізсередини героїчного світу, то друга реалізує його радикальнішу трансформацію через переозначення структури і ціннісних координат із зовнішньої позиції. Їхня взаємодія засвідчує перехід сучасної літератури від репрезентації міфу до його інтерпретаційного моделювання. Саме ця опозиція дозволяє розглядати сучасні романи-міфи як простір не лише рецепції, а й активного перестворення античного канону. Ці моделі можуть бути використані як аналітичний інструмент для дослідження сучасних текстів (Маргарет Етвуд, Пат Баркер, Наталі Хейнес), що осмислюють людину і світ у координатах міфології.